

Arrest

nr. 232 614 van 14 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 juli 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. MAERTENS *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij, L. B., zijnde de partner van tweede verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij integraal over daar eerste verzoekende partij wat haar asielaanspraak betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar partner.

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, V. M., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Albanese nationaliteit en bent u afkomstig van Pukë. In 1987 huwde u met N. T. (...). In 2007 verhuisden jullie naar Tirana. In 2010 kwamen uw broer S. (...) en uw echtgenoot naar uw lokaal en sloegen u. U belde de politie die uw ex-man en uw broer aanhield. U diende klacht in bij de politie en verkreeg een beschermingsbevel (contactverbod) voor u en voor uw kinderen. In juni 2010 trad u in dienst bij B. L. (...), uw huidige partner (O.V. (...)). U startte een rechtszaak tegen N. (...) en de rechtbank van Tirana veroordeelde N. T. (...) op 20 maart 2014 wegens huiselijk geweld tot acht maanden gevangenisstraf met uitstel van de strafuitvoering en bijkomende voorwaarden gedurende achttien maanden. Ondanks het contactverbod kwam uw ex-man nog langs in uw lokaal om te roepen en hij sloeg hierbij jullie dochter O. (...). In mei 2014 kwam uw zoon Le. (...) binnen in uw lokaal en zei dat hij u moest vermoorden van N. (...). Op 18 mei 2015 scheidde u en N. (...) uit de echt na een jarenlange procedure waarin uw ex-man veinsde dat hij ziek was. Uw huidige partner L. (...) diende in 2015 klacht in tegen Le. (...) bij het politiecmissariaat nummer 6. Jullie kregen een beschermingsbevel tegen Le. (...) voor een jaar maar deze verviel omdat L. (...) zijn klacht tegen Le. (...) introk. In de zomer van 2015 belde N. (...) uw dochters op om naar hem te komen. In overtreding met de bepalingen in het echtscheidingsvonnis bleven uw dochters sindsdien bij N. (...) wonen. U ging naar de politie om aangifte te doen maar de agenten zeiden dat ze niet gingen tussenkomen omdat het ook zijn kinderen waren. In het geheim sprak u nog af met uw dochters, die u vertelden dat N. (...) altijd zei dat hij u en uw nieuwe partner ging doden.

In maart of april 2016 werden u en L. (...) geslagen door vijf gemaskerde mannen met brommers. Toen jullie terug bij bewustzijn kwamen, waren jullie omringd door de politie. U vermoedt dat uw ex-man hierachter zat omdat de daders jullie geld niet stalen. Jullie dienden klacht in bij politiecmissariaat nummer 6 maar de politie ondernam niets omdat de chef van dat bureau La. T. (...), familie is van uw ex-man. Kort na deze gebeurtenis kreeg u een telefoon van een onbekende die zei dat hij iedereen van uw familie ging aanranden, dat hij u in stukken ging snijden en in de zee ging gooien, en vroeg waar u zich bevond. U vertelde hem waar u zich bevond en zei dat hij u moest bezoeken indien hij een echte man was. U kwam een politiepatrouille tegen en gaf de telefoon door aan een agent. Toen de onbekende man hoorde dat u naar de politie was gegaan zei hij dat hij wist wat hem te doen stond en hing op. U diende klacht in bij de politie en de klacht werd doorgestuurd naar het parket. Sindsdien werd niets meer gevonden en u denkt dat de zaak gesloten zal worden door de kennissen van uw ex-man.

In juni 2016 verlieten jullie Albanië en reisden jullie via Montenegro, Bosnië, Kroatië, Slovenië en Italië naar Frankrijk waar jullie een verzoek om internationale bescherming indienden dat afgewezen werd in juni 2017. Twee maanden na jullie aankomst in Frankrijk kreeg uw partner een bericht van uw zoon Le. (...) waarin hij uw partner en zijn familie met de dood bedreigt.

In december 2018 werd u gebeld door de dochter van uw tante langs moederskant die u vertelde dat uw ooms langs moederskant vinden dat u de familie-eer heeft aangetast door te scheiden van uw man en met een andere man samen te zijn. Ze willen u hiervoor doden.

U vreest terugkeer naar Albanië omdat uw ex-man, uw broers, uw zoon Le. (...) en uw ooms langs moederskant u zullen doden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw origineel paspoort en identiteitskaart neer, alsook een origineel medisch attest waaruit blijkt dat u tussen juli en oktober 2018 psychologische bijstand kreeg en dat u symptomen heeft van psychisch lijden, een origineel gezinssamenstellingsattest, kopieën van vier foto's van uw verwondingen opgelopen in 2010 door uw broer S. (...) en uw ex-man N. (...), een kopie van het dreigbericht van Le. (...), het origineel vonnis van de rechtbank van Tirana dd. 20 maart 2014 met bijhorende vertaling waarbij N. T. (...) wegens huiselijk geweld veroordeeld wordt, en een kopie van het echtscheidingsvonnis dd. 18 mei 2015. Uw partner legt zijn origineel paspoort, zijn originele identiteitskaart en een kopie van zijn rijbewijs neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legt een medisch attest neer van een psycholoog waarin beschreven wordt dat u slaapproblemen kent, bezorgd bent en droevig bent. In het attest wordt op geen enkele wijze verduidelijkt op welke wijze uw psyklachten een persoonlijk onderhoud in het kader van uw procedure in concreto kunnen hinderen, in welke mate u hierdoor gehinderd zou zijn en in welke mate deze aandoeningen uw vermogen om adequate verklaringen af te leggen zouden beïnvloeden. Noch wordt concreet aangegeven welke specifieke steunmaatregelen dienen in acht genomen te worden in het kader van een persoonlijk onderhoud, dan wel dat een persoonlijk onderhoud onmogelijk zou zijn. Dit stuk is bijgevolg niet van die aard om aan te tonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze

aan de procedure deel te nemen. Tevens bleek tijdens het persoonlijk onderhoud dat u accuraat, concreet en uitgebreid op de u gestelde vragen kon antwoorden en gaf u aan het einde van het onderhoud ook aan alle vragen goed begrepen te hebben.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 15 februari 2019 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

U vreest enerzijds uw ex-man en uw zoon Le. (...) omdat u door hen bedreigd werd in het verleden (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 20/05/2019, p. 5) en anderzijds uw broers en ooms langs moederskant omdat u de familie-eer heeft aangetast door uw man te verlaten (CGVS, p. 7).

Wat betreft de problemen die u zou ondervinden met uw ooms moet opgemerkt worden dat u deze vrees niet kenbaar maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) toen u gevraagd werd de belangrijkste redenen op te geven waarom u denkt niet terug te kunnen keren naar Albanië. Hoewel u op het CGVS beweert dat uw nichtje T. (...) u reeds in december 2018 aan de telefoon vertelde dat uw ooms langs moederskant, die u overigens niet meer gezien heeft sinds 2007 (CGVS, p. 7), u zullen vermoorden indien u hen ooit tegenkomt (CGVS, p. 7), liet u dit onvermeld in uw verklaringen bij de DVZ op 3 mei 2019 (vragenlijst CGVS dd. 03/05/2019, vraag 5). Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle wezenlijke elementen uit uw asielaanvraag vermeldt. Bovendien werden uw verklaringen op de DVZ aan u voorgelezen in het Albanees en heeft u deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat u zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. U maakt dan ook niet aannemelijk dat u enige problemen zou ondervinden met uw ooms bij terugkeer naar Albanië.

Wat er ook van zij, u maakt niet aannemelijk dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vrees voor vervolging zoals bepaald in de vluchtelingdefinitie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hoewel u beweert dat de algemene situatie in Albanië erg is (CGVS, p. 14) blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 27 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20180627.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politieke en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

In casu verklaart u meermaals dat de politie helemaal niets ondernam (CGVS, p. 6, 11, 12, 14) hetgeen ook uw partner L. (...) beweert (notities persoonlijk onderhoud CGVS L. (...) dd. 20/05/2019, p. 6). Dit is evenwel niet in overeenstemming met uw verklaringen en neergelegde documenten. Hoewel u zelf denkt dat de gebeurtenissen in 2010 plaatsvonden zonder dat u de datum weet (CGVS, p. 5, 15), blijkt uit het vonnis dat u neerlegt dat uw broer en uw ex-man u een slag toedienden op 4 februari 2013. Toen u geconfronteerd werd met dit geweld belde u naar de politie (CGVS, p. 5, 15) die reageerde door twee politiewagens te sturen, uw verklaringen op te nemen en uw ex-man en uw broer te arresteren (CGVS, p. 5). Reeds drie dagen later, op 7 februari 2013, verkreeg u een eerste contactverbod tegen uw ex-man (CGVS, p. 6, 15). Het parket besliste op 13 juni 2013 om tot strafvervolging over te gaan en uw ex-man werd op 20 maart 2014 veroordeeld tot een jaar gevangenisstraf, hetgeen verminderd werd tot acht maanden met uitstel onder bijkomende voorwaarden gedurende achttien maanden. Uit het neergelegde vonnis blijkt dat S.'s (...) strafzaak gesplitst werd maar volgens u kreeg S. (...) twee jaar huisarrest (CGVS, p. 13).

Naar aanleiding van de bedreigingen van uw zoon Le. (...) diende u samen met uw partner L. (...) klacht in bij de politie in maart of in december 2015 (CGVS, p. 16). De politie stuurde de zaak door naar het parket van Tirana en jullie verkregen ook tegen Le. (...) een contactverbod voor een jaar (CGVS, p. 17). Enkel omdat uw partner L. (...) jullie klacht tegen Le. (...) eind december 2015 introk omdat u niet wilde dat Le. (...) meer problemen zou krijgen met de autoriteiten (CGVS, p. 17; CGVS L. (...), p. 7), kwam deze contactverbod te vervallen. Uw verklaring dat u bij nieuwe problemen met Le. (...) geen hulp zou krijgen omdat de politie niets zal doen (CGVS, p. 14) en L.'s (...) bewering dat jullie voor de bedreigingen van Le. (...) na 2016 geen klacht indienden bij de politie omdat het toch zinloos was (CGVS L. (...), p. 9) is dan ook niet ernstig gezien hun eerdere effectieve optreden en het feit dat u net erkent dat Le. (...) zelfs bij een klein foutje opgesloten zou worden (CGVS, p. 17).

U geeft voorts aan dat u uw ex-man ondanks zijn huisarrest nog tegenkwam op straat (CGVS, p. 18) hetgeen een inbreuk zou betekenen op de voorwaarden bepaald in zijn veroordeling. U belde de politie die u vertelde dat u zich niet met uw ex-man moest moeien (CGVS, p. 18). Uw ex-man zou ergens in 2015 uw kinderen meegenomen hebben en u zou vanaf dan slechts sporadisch contact hebben gehad met uw kinderen (CGVS, p. 8). Ondanks confrontatie met het vonnis van de rechtbank zou de politie niets hebben ondernomen hiertegen en zeggen dat u het met uw ex-man moet regelen (CGVS, p. 8, 11). Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de werkwijze van de politie. U zou klacht hebben ingediend bij de politie maar weet niet meer bij welke persoon en gaf het op na één klacht (CGVS, p. 12). Vervolgens raadpleegde u een bevriende advocaat die u zei dat het zinloos was om op te treden tegen uw ex-man omdat hij hooggeplaatste kennissen heeft bij de autoriteiten (CGVS, p. 12). U maakt echter geenszins aannemelijk dat deze personen werkelijk voor de autoriteiten werken en een obstakel zouden zijn voor u om beroep te kunnen doen op de hulp van de Albanese autoriteiten. De politiecommissaris van het kantoor nummer 6 dat voor uw wijk Kombinat bevoegd is, zou een zekere La. T. (...) zijn, een familielid van uw ex-man (CGVS, p. 9; CGVS L. (...), p. 4). Dit is echter ongeloofwaardig om meerdere redenen. U beweert dat La. T. (...) al minstens tien jaar bij de politie werkt (CGVS, p. 10), terwijl L. (...) – die niet eens zijn voornaam en zijn band met uw ex-man kent (CGVS L. (...), p. 4) – stelt dat hij pas sinds 2015 aangesteld werd bij de politie en hij geen idee heeft wat hij voordien deed (CGVS L. (...), p. 8). Geconfronteerd met deze incoherentie zegt L. (...) dat het niet kan dat hij al zolang voor de politie werkt omdat hij nog jong is (CGVS, p. 9), wat vanzelfsprekend de opgemerkte incoherentie niet kan verklaren. U beweert verder dat er nog familieleden van uw ex-man bij de politie werken (CGVS, p. 9) hoewel u later uitdrukkelijk verklaart dat u niet weet of hij nog familieleden heeft die bij de politie werken (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt u dat er wel zijn maar dat u hun namen niet kent (CGVS, p. 18). Dit verklaart de eerdere tegenstrijdigheid niet, noch is het overtuigend dat u deze familieleden van uw eigen ex-man niet bij naam zou kennen, zeker omdat u aangeeft dat een bevriende advocaat een onderzoek zou gevoerd hebben naar het netwerk van uw ex-man bij de autoriteiten (CGVS, p. 12). Deze tegenstrijdige en vage verklaringen over deze commissaris maken het niet geloofwaardig dat u door hem niet zou kunnen rekenen op de hulp van de politie. Ook staft u uw bewering als zou uw man contacten hebben met de autoriteiten op geen enkele wijze. Ook de zoon van de oom langs moederskant van uw ex-man, een zekere P. D. (...), zou als advocaat zware misdrijven bij het parket werken (CGVS, p. 12). Ondanks uw bewering dat deze D. (...) er in het verleden in slaagde om rechtszaken onder het mom van gezondheidsproblemen van uw ex-man uit te stellen (CGVS, p. 12), moet vastgesteld worden dat uw ex-man negen maanden na het starten van de strafvervolging veroordeeld werd, geenszins een onredelijk lange termijn. L. (...) kent bovendien niet eens de naam van P. D. (...), noch zijn familiale band met uw ex (CGVS L. (...), p. 4), hetgeen de ernst van de invloed van deze persoon danig ondermijnt.

U maakt aldus niet aannemelijk dat u door P. D. (...) en La. T. (...) niet zou kunnen rekenen op de hulp van de politie. Hoewel u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment waarop uw man uw kinderen nam, een eerste keer plaatst u dit in 2015 (CGVS, p. 8) om dit later te corrigeren naar 2012 (CGVS, p. 16), moet gewezen worden op het feit dat u zowel een contactverbod als een strafrechtelijke veroordeling en een echtscheiding bekwam (stuk 7, stuk 8). Aangezien u zelfs nooit een advocaat nam (CGVS, p. 10), moet hieruit afgeleid worden dat politie, parket en gerecht de nodige stappen hebben ondernomen om op te treden tegen uw ex-man en kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u op geen bescherming van de autoriteiten tegen uw ex zou kunnen rekenen. Hierdoor komt ook uw bewering in het gedrang als zou uw ex-man uw kinderen momenteel tegen de vonnissen in bij zich houdt en de politie hier niets tegen wenst te doen (CGVS, p. 8).

Tot slot dient nog vermeld te worden dat de politie ook poolshoogte kwam nemen toen u hen contacteerde voor het wapenbezit van uw ex-man. Ze kwamen ter plaatse maar vonden tevergeefs geen wapens (CGVS, p. 13). Ook stuurde de politie uw klacht tegen de onbekende man die u opbelde met bedreigingen naar het parket door (CGVS, p. 10) en nam de politie na jullie aanval door gemaskerde mannen jullie verklaringen af waarna ze jullie naar huis begeleidden (CGVS, p. 9). Gezien dit alles en de in het verleden verleende contactverboden maakt u aldus niet aannemelijk dat u in uw

geval niet kon rekenen op de hulp van de politie, noch dat dit in de toekomst zo zou zijn. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het optreden van de autoriteiten geen resultaatverbintenis inhoudt. Dat bepaalde misdrijven, zoals het feit dat de procureur nog niets gevonden heeft betreffende de anonieme beller wil (CGVS, p. 10), niet worden opgelost kan afhangen van menige factoren (gebrek aan bewijs, gebrek aan getuigen, ...) los van de werking/inspanningen van de autoriteiten om misdrijven op te lossen. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Hoewel u meer algemeen misnoegd was met het gebrek aan optreden van de politie en zij volgens u zelfs niets deden (CGVS, p. 12), diende u bovendien nooit klacht in tegen dit gebrekkige handelen van de politie (CGVS, p. 12, 18). U deelt mee dat u dit niet deed omdat u niet wist waar u dit kon doen en u geen kennissen heeft (CGVS, p. 12). Gelet op het feit dat een bevriende advocaat een onderzoek wist te voeren naar het netwerk van N. (...) (CGVS, p. 12), het feit dat L. (...) een goede vriend heeft die bij de politie werkt (CGVS L. (...), p. 6) en het feit dat u in het verleden reeds verschillende keren beroep wist te doen op het gerechtelijke systeem kan uw verklaring dat u niet wist waar klacht in te dienen niet overtuigen.

Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Uw verklaring dat u nooit een advocaat onder de arm nam omdat u geen geld heeft daarvoor (CGVS, p. 10-11) kan dan ook niet weerhouden worden. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Het Commissariaat-generaal erkent tot slot dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 26 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20180627.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een "nationaal doorverwijzingsmechanisme" aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese "Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence" en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk

geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau ‘child protection units’ actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderschermingsdienst actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de verzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De door u en L. B. (...) neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. Jullie paspoorten, identiteitskaarten, rijbewijs en gezinssamenstellingsattest hebben louter betrekking op jullie identiteit die in deze beslissing niet betwist wordt. De vonnissen, de bedreiging van Le. (...) en de foto's van uw verwondingen betreffen feiten die op zich niet ter discussie staan. Uw medisch attest werd hierboven reeds besproken. Wat betreft dit attest dient volledigheidshalve opgemerkt dat de waarde van de verklaringen van de psycholoog dat u vervolgd of bedreigd werd ten gevolge van de Albanese gewoonten bijzonder relatief is gezien uit niets blijkt dat deze psycholoog over de nodige expertise beschikt om zulke vaststellingen te doen en deze vaststellingen louter op basis van uw verklaringen zijn gebaseerd.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat ook het verzoek om internationale bescherming van uw partner B. L. (...) (O.V. (...)) kennelijk ongegrond is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het “voorzorg- en zorgvuldigheidsbeginsel”.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen een beroep indienen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2019 waarbij hun verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

De Raad duidt erop dat Albanië bij koninklijk besluit van 15 december 2019 opnieuw vastgesteld werd als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast rust in dit geval op de verzoeker.

2.2.3. Daar waar verzoekende partijen, onder verwijzing naar een internetartikel *“L’Albanie: Un pays sûr?”* d.d. 26 mei 2016 (bijlage 10 van het verzoekschrift), kritiek lijken te uiten op het feit dat Albanië op de lijst van veilige landen staat, wijst de Raad erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 15 februari 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)). Zij er tevens op gewezen dat de Raad van State bij arrest nr. 240.767 van 20 februari 2018 het beroep tot vernietiging van het koninklijk besluit van 3 augustus 2016 heeft verworpen, waardoor de vermelding van Albanië in de lijst van veilige landen werd bevestigd.

De Raad herhaalt volledigheidshalve nog dat Albanië bij koninklijk besluit van 15 december 2019 opnieuw vastgesteld werd als veilig land van herkomst.

2.2.4.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissingen dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij problemen zouden ondervinden met de ooms van tweede verzoekende partij, aangezien tweede verzoekende partij deze vrees niet kenbaar maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken, voeren verzoekende partijen aan dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer kort en snel gebeurt en dat tweede verzoekende partij wel de kern van de zaak aanhaalde, met name dat zij bedreigd wordt door haar familie.

2.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat bovenstaande uitleg geenszins de vastgestelde omissie in de verklaringen van tweede verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken kan vergoelijken. In het bijzonder wordt in de bestreden beslissingen vastgesteld dat tweede verzoekende partij, hoewel zij later tijdens haar persoonlijk onderhoud beweert dat haar nichtje T. haar reeds in december 2018 aan de telefoon vertelde dat haar ooms van moederskant haar zullen vermoorden indien ze hen ooit tegenkomt, de vrees voor haar ooms onvermeld liet in haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 mei 2019. Ondanks het feit dat de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van een asielzoeker worden verwacht dat hij een dermate wezenlijk element uit zijn asielrelaas meedeelt. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat aan tweede verzoekende partij de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikt, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (vragenlijst CGVS V. M. (administratief dossier L. B., stuk 17, map landeninformatie, deel 9; administratief dossier V. M., stuk 13)). Daar tweede verzoekende partij dit document heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij perfect op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar haar land kon impliceren. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat tweede verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen waarbij duidelijk werd gevraagd naar een overzicht van de belangrijkste feiten. De omissie van dergelijk wezenlijk element in het voorgehouden asielrelaas – met name dat zij niet alleen door haar zoon, haar broers en haar ex-man wordt bedreigd, maar ook door haar ooms van moederskant – dat pas voor het eerst ter sprake werd gebracht tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van de door verzoekende partijen voorgehouden dreiging vanwege de ooms van tweede verzoekende partij.

2.2.5. De Raad duidt er verder op dat in de bestreden beslissingen op uitgebreide wijze wordt gemotiveerd dat verzoekende partijen hoe dan ook niet aannemelijk maken dat zij voor de door hen aangehaalde problemen – of bij een herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Meer bepaald wordt gemotiveerd dat (i) uit informatie blijkt dat, niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden garanderen; (ii) *in casu* vastgesteld moet worden dat hoewel verzoekende partijen beweren dat de Albanese autoriteiten helemaal niets ondernamen, het tegengestelde blijkt uit hun overige verklaringen en de neergelegde documenten nu politie, parket en gerecht wel degelijk optraden, zowel toen haar broer en haar ex-man haar een slag toedienden op 4 februari 2013 als toen zij door haar zoon Le. bedreigd werd, en tweede verzoekende partij zowel een contactverbod als een strafrechtelijke veroordeling en een echtscheiding bekwam; (iii) er verder geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende partijen over de werkwijze van de politie toen zij op de hoogte werden gebracht van het feit dat tweede verzoekende partij haar ex-man ondanks zijn huisarrest nog tegenkwam op straat en tweede verzoekende partij, die stelt dat een bevriende advocaat haar zei dat het zinloos was om op te treden tegen haar ex-man omdat hij hooggeplaatste kennissen heeft bij de autoriteiten, geenszins aannemelijk maakt dat haar ex-man werkelijk kennissen heeft die voor de autoriteiten werken en een obstakel zijn voor haar om een beroep te kunnen doen op de hulp van de Albanese autoriteiten; (iv) ook de bewering van tweede verzoekende partij als zou haar ex-man haar kinderen momenteel tegen de vonnissen in bij zich houden en de politie hier niets tegen wenst te doen in het gedrang komt gelet op de vaststelling dat politie, parket en gerecht in het verleden steeds de nodige stappen hebben ondernomen om op te treden tegen haar ex-man; (v) verder ook nog vastgesteld kan worden dat de politie ook poolshoogte kwam nemen toen tweede verzoekende partij hen contacteerde voor het wapenbezit van haar ex-man, dat de politie de klacht van

tweede verzoekende partij tegen de onbekende man die haar opbelde met bedreigingen naar het parket doorstuurde en de politie na de aanval door gemaskerde mannen de verklaringen van verzoekende partijen afnam waarna ze hen naar huis begeleidde; (vi) voorts uit informatie bovendien blijkt dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen, doch dat verzoekende partijen, hoewel zij algemeen misnoegd waren met het gebrek aan optreden van de politie en zij volgens hen zelfs niets deden, nooit klacht indienden tegen dit gebrekkige handelen van de politie; en (vii) uit informatie verder nog blijkt dat, hoewel huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is en er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, de Albanese autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Gelet op deze vaststellingen, concludeert verwerende partij ten slotte dat verzoekende partijen niet alle redelijkerwijze van hen te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties hebben uitgeput en dat zij aldus onvoldoende hebben aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor hen de enige overgebleven uitweg was. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die van aard zijn de hierboven geciteerde pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die steun vinden in de gegevens van de administratieve dossiers, in een ander daglicht te stellen.

Inzake de motivering in de bestreden beslissingen dat uit de verklaringen van verzoekende partijen en de door hen bijgebrachte documenten blijkt dat politie, parket en gerecht wel degelijk optraden en dat noch aan de door verzoekende partijen beweerde werkwijze van de politie toen zij op de hoogte werden gebracht van het feit dat tweede verzoekende partij haar ex-man ondanks zijn huisarrest nog tegenkwam op straat noch aan de bewering van tweede verzoekende partij als zou haar ex-man haar kinderen momenteel tegen de vonnissen in bij zich houden en de politie hier niets tegen wenst te doen enig geloof gehecht kan worden, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen, in een poging de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen, in hun verzoekschrift blijven steken in loutere vergoelijkingsen, het herhalen van (één versie van) reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissingen afdoende en concreet te weerleggen. Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in de administratieve dossiers en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

Waar verzoekende partijen verwijzen naar algemene informatie over het fenomeen bloedwraak in de Albanese maatschappij (bijlagen 2-9 van het verzoekschrift), wijst de Raad erop dat de problemen van verzoekende partijen, in tegenstelling tot wat zij beweren, geenszins een geval van bloedwraak of vendetta (*gjakmarja*) betreffen, zoals die door de Kanun van Lekë Dukagjini in een in de Balkan algemeen aanvaarde definitie beschreven werd, en waarop de door verzoekende partijen bijgebrachte rapporten betrekking hebben. In de door verzoekende partijen bijgebrachte rapporten wordt erop gewezen dat bij een 'vendetta' volgens de Kanun een moord wordt bestraft door het doden van een mannelijk familielid van de dader van de moord. Een vendetta wordt volgens de Kanun binnen de 24 uur na de gepleegde moord (nadat de eer van de wraaknemers werd geschonden) verkondigd door de tegenpartij. Alle door de wraaknemers geviseerde mannen zien zich vanaf dan verplicht zich thuis op te sluiten uit angst te worden gedood. Dankzij traditioneel geregelde verzoeningsprocessen kunnen in een bloedvete verwickelde families tot een onderhandelde oplossing komen. De definitie van bloedwraak overeenkomstig de Kanun sluit alle nieuwe vormen van wraak en haar afgeleiden (*hakmarja*), uitdrukkelijk uit en deze kunnen dan ook enkel beschouwd worden als interpersoonlijke afrekeningen die zich slechts gedeeltelijk baseren op de principes van bloedwraak zonder er echt één te zijn. De problemen van tweede verzoekende partij met haar broers, zoon en ex-man en, voor zover aan deze problemen al geloof kan worden gehecht (zie punt 2.2.4.2.), met haar ooms van moederskant die vinden dat zij de familie-eer heeft aangetast door te scheiden van haar man en met een andere man samen te zijn, kunnen bezwaarlijk beschouwd worden als een bloedwraak zoals beschreven in de Kanun en de door verzoekende partijen bijgebrachte rapporten over de beschermingsmogelijkheden in Albanië wat betreft bloedwraak zijn *in casu* dan ook niet relevant.

Verder voegen verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift nog verschillende rapporten en internetartikels in verband met de beschermingsmogelijkheden in Albanië in het algemeen en in het geval van huiselijk geweld (bijlagen 11-20). De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen met hun betoog dat huiselijk geweld nog steeds een groot probleem is in Albanië en dat er sprake is van corruptie, geenszins afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissingen inzake de

beschermingsmaatregelen die worden genomen door de Albanese overheden. Immers wordt ook in de bestreden beslissingen erkend dat er nog hervormingen nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, en dat er ook voor wat betreft het bestrijden van huiselijk geweld nog heel wat ruimte voor verbetering is. Doch neemt dit niet weg dat uit het geheel van de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan de administratieve dossiers niettemin blijkt dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden garanderen en de Albanese autoriteiten ook meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. De door verzoekende partijen bijgebrachte informatie, die geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop verwerende partij zich baseert, werpt hierop geen ander licht.

De Raad onderstreept ten slotte nog dat de vaststellingen in de bestreden beslissingen omtrent de beschermingsmaatregelen die worden genomen door de Albanese overheden overigens bevestiging vinden in het feit op zich dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 15 februari 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

2.2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst, Albanië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen.

2.2.7. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier L. B., stukken 16 en 17; administratief dossier V. M., stukken 14 en 15), en dat verzoekende partijen tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 20 mei 2019 de kans kregen om hun redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT